

1

Julia liep de studeerkamer van de oude pastorie binnen, waar Marnix achter zijn antieke bureau zat. Even gleed haar blik langs de keurig gevulde boekenkasten die tot aan het plafond reikten. Nog steeds kwam ze onder de indruk van de deftige, warme uitstraling van de kamer. Marnix had de studeerkamer geërfd van zijn oom, die voor hem predikant in deze plaats was geweest.

‘Ga je mee een eind lopen, Marnix? Het is zulk heerlijk weer.’

‘Ik zou niets liever willen. Maar ik moet over vijf minuten weg.’

‘Dan zal ik wel alleen gaan ...’ Ze hoorde zelf het trieste in haar stem en had er meteen spijt van. Ze hoopte dat Marnix het niet had gemerkt, maar ze zag de pijn in zijn ogen toen hij naar haar toekwam en haar in zijn armen nam.

Ze duwde haar gezicht tegen zijn jasje, zodat ze zijn bezeerde blik niet langer zag.

‘Voel je je echt zo alleen?’ klonk Marnix’ zware stem boven haar.

‘Nee, want ik heb jou en ik neem Max mee.’

Soms voelde ze zich wel eenzaam, bedacht ze. Maar dat zou ieder mens wel hebben. Ieder mens kwam alleen in de wereld,

streed zijn eigen strijd en moest alleen uit de wereld en voor God verschijnen.

Had ze zich maar beter beheerst ... Marnix moest niet over haar inzitten. Hij had straks een lange vergadering met andere predikanten, daar moest hij zijn aandacht aan kunnen geven zonder aan problemen thuis te denken. Die er eigenlijk ook niet waren.

‘Dan is het goed.’ Marnix tilde haar kin voorzichtig omhoog. Zijn donkerbruine ogen keken haar warm aan. Hij trok haar nog dichter tegen zich aan, zodat ze zijn hart voelde kloppen. Veilig was het bij Marnix en goed. Zoals heel haar leven bij Marnix was. Ondanks hun onvervulde verlangen.

‘Ik wou dat ik niet weg hoefde, maar vanavond hoop ik op tijd terug te zijn. Dan kunnen we gaan lopen.’

‘Goed hoor, maar nu moet je gaan.’

Marnix gaf haar een kus en liet haar met tegenzin los. Toen liep hij naar de hal en trok zijn lange jas aan. Even later liep hij snel naar buiten. Hij zou de tijd ook hard nodig hebben.

Julia bleef bij het raam in de studeerkamer staan, want Marnix zou vast omkijken als hij het erf afreed.

Hij keek inderdaad naar binnen toen hij langs het raam kwam en stak zijn hand op.

Ze zwaaide hem na en liep naar de bijkeuken. ‘Ga je mee, Max?’

Hun grote zwarte hond kwam overeind van de mat waar hij op lag en keek naar de haak waaraan zijn riem hing.

Julia knipte de riem aan zijn halsband. De zon streelde haar gezicht, toen ze op de stoep stond. Ze had eerder naar buiten moeten gaan, dan had ze zich niet zo laten gaan omdat Marnix niet meekon. Met Max lopen was ook heerlijk.

Echt fijn, dat ze vandaag vrij had. Nu kon ze van het mooie

weer genieten. Morgen gaven ze minder zon op en moest ze in het ziekenhuis werken. Daar proberen de zon te laten schijnen. Dan moest ze zelf weer opgeladen zijn.

Ze stapte stevig door en sloeg de weg naar het bos in. Ze zou niet over het wildrooster lopen, dat was zo scherp aan Max zijn poten. Naast het rooster was een paadje, daarover ging ze het bos in.

De zon zeefde haar licht door de hoge bomen en gaf het geheel een wonderlijke, gouden gloed. Wat had de Heere alles toch mooi gemaakt.

Julia liep diep het bos in. Daar ging ze boven op een stapel boomstammen zitten en ze genoot van de serene stilte.

Max wilde los, maar dat was verboden. Het was ook niet verstandig. Als er wild liep, zou de hond er meteen achteraan gaan.

Ze rolde de riem om haar hand, zodat Max haar niet zou ontglippen terwijl ze wat zat te dromen. Wat zou ze vanmiddag gaan doen? Ze kon weleens ...

Achter haar klonk opeens een angstige schreeuw. De roep van een moederhert dat haar jong waarschuwde.

Max ging rechtop staan en gromde nijdig. Meteen vloog er een grauwe, grijze schim langs de boomstammen, waarop zij zat. Een wolf! Er bungelde iets bruins in zijn bek. Hij had een jong reetje te pakken!

Julia keek de dieren geschrokken na. Dit was dus de wolf die de laatste tijd in deze buurt was gesignaleerd! Ze draaide zich om en duwde de struiken achter de boomstammen wat uit elkaar. Het moederhert stond er nog. Het keek schuw haar richting uit en vluchtte toen met grote sprongen het donkere bos in.

Julia klom van de boomstammen. Haar hart bonsde nog van de schrik. Ze had geen zin meer om langer in het bos te blij-

ven. Ook in de meest idyllische omgeving gebeurden ellendige dingen, werd het geluk van een moederhert en haar kind wreed verstoord.

‘Ook beesten moeten lijden om onze zonden’, zou tante Janna zeggen. Ze zag tante voor zich. Kleine, grijze, wijze vrouw. Met vriendelijke ogen achter haar ronde brillette.

Ze had zin om tante op te zoeken. Ze kon vandaag wel naar haar geboortedorp gaan. Eerst naar vader en moeder. Daar zou ze tussen de middag brood eten, anders liet moeder Maaïke haar niet gaan, en om halfdrie een uur naar tante Janna. Dan was ze terug als Marnix thuiskwam.

Dat kon allemaal precies, maar dan moest ze nu opstappen.

‘Kom, we gaan naar huis.’ Max die stil bij haar lag, kwam overeind, en liep rustig naast haar over de zachte bosgrond. Het ging niet zo hard meer. Max werd oud.

Het duurde wel een kwartier voor ze voor in het bos was.

Ze streek haar donkere haren glad en keek het bospad nog eens in. Ergens verderop zou het moederhert eenzaam rond-dwalen, opgeschrikt door het gruwelijke geweld van de wolf, die met één klap haar vredige geluk had verstoord. Nog steeds klonk in Julia’s oren de schreeuw die ze van het moederdier had gehoord.

In de oude pastorie daalde ze de lange houten trap naar de diepe kelder af en pakte drie bakjes met rijpe, rode aardbeien van de cementen vloer. Twee bakjes voor vader en moeder en de rest van de familie en een bakje voor tante Janna.

Mooi, dat Van Loenen die gisteren had geplukt.

‘Ik dacht: Laat ik ze er maar afhalen. Mevrouw zal wel in het ziekenhuis zijn’, had de koster, die ook tuinman was, gezegd. En dat had hij goed bekeken. Het kwam nu ook prachtig uit.

Julia deed de bakjes aardbeien in haar lichte rieten mand en liep naar de berging.

Max stond met treurige ogen te kijken toen hij zag dat ze wegging.

‘Niks aan, hè jongen?’ Julia aaide hem over zijn kop. ‘Maar het vrouwtje wil weer eens in *Het Veilige Nest* gaan kijken. Wacht, ik heb wat voor je.’ Ze zette de rieten mand neer en pakte een nieuw bot voor hem uit de kast. ‘Zo, dan heb je wat te doen als het vrouwtje weg is.’

Max plofte met het bot op de mat en ging genoeglijk liggen kluiven.

Julia deed de deur achter zich op slot. Net toen ze in haar kever stapte, kwam Van Loenen het erf oplopen. Hij ging zeker het gras maaien. Dat deed hij elke vrijdagmorgen.

Ze stopte en opende het portier. ‘Goedemorgen.’

‘Morge mevrouw.’ Hij bleef mevrouw zeggen, al had ze gevraagd om haar Julia te noemen. Net als Metje, haar hulp. Dat waren ze gewend van vroeger bij Marnix’ oom en tante. ‘Boodschappen doen?’

‘Ik ga een dag weg.’

‘O ... maar de dominee is er wel?’

‘Nee, die is naar een vergadering.’

‘Dat is waar ook’, zei Van Loenen wat beteuterd.

Het was wel sneu voor hem. Van Loenen genoot er altijd van om in de grote, gezellige keuken koffie te drinken. ‘Heerlijke koffie, mevrouw’, zei hij steevast. ‘En beste koek erbij.’

‘Volgende week hoop ik er weer te zijn, hoor.’

‘Dat is goed ...’ Van Loenen deed alsof het hem niet veel uitmaakte. Hij lichtte zijn pet en wreef eens door zijn spaarzame haar. ‘Fijne dag verder, mevrouw. Enne ... doe kalm aan.’

‘Dat zal ik doen. Dag.’ Julia reed het erf af. Ze moest opschie-

ten, anders was ze niet om tien uur bij moeder. Dat wilde ze wel, want vader kwam rond die tijd een kop koffie halen. Dan zag ze hem ook. Het ging aardig goed met vader, nadat hij een hartinfarct kreeg. Maar de angst bleef.

Het was rustig op de weg, ze kon goed doorrijden. Daar was *Het Veilige Nest* al, zoals Luuk, haar vroegere vriend, het jaren geleden noemde en zoals het sindsdien heette.

Hoe zou het met Luuk zijn? Hij had een ernstige ziekte gekregen, toen zij al jaren getrouwd was. Na de operatie was hij een tijd bij tante Janna in huis geweest. Daarna was hij weer naar zijn eigen eenzame huisje vertrokken. Daar woonde hij met zijn honden Snel en Snuffel.

Angeniet, Julia's zus, en Paul, haar broer, bezochten Luuk nog weleens. Hij woonde heel romantisch, volgens Angeniet. En hij had zulke leuke honden. En hij was weer de opgewekte Luuk van vroeger. Nou ja ... wel serieuzer, volgens Angeniet.

‘Dat komt misschien door zijn ziekte’, zei Julia.

‘Ik weet het niet. Hij heeft het veel over tante Janna’, zei Angeniet.

Wie had het niet over tante Janna? Van groot tot klein hielden ze van de tante van vader.

Machteld, haar jongste zus, vond het heerlijk dat ze met haar man Job en de kinderen naast tante Janna woonde. Hun oudste, Daniël liep er vaak binnen. En Mirthe, een schat van een kind, maar minder begaafd, riep ook al dat ze erheen wilde als ze tante zag. Net zoals zij vroeger als kinderen altijd naar tante gingen.

Zij als oudste, maar ook Paul, Frans, Angeniet, Machteld en de nakomer Jan-Willem. Allemaal vonden ze de weg naar het kleine huis, waar tante Janna hun lekkers gaf en voorlas uit

kleine, dunne boekjes met een prachtige inhoud. En nog steeds kwamen ze er veel.

Julia parkeerde de auto naast het ouderlijk huis, stapte uit en pakte haar rieten mand van de achterbank. Ze rook de heerlijke, zoete geur van de aardbeien.

De achterdeur stond op een kier. Zeker voor Hector. Daar had je hem al. Hij duwde zijn spitse herderssnuit liefkozend tegen haar hand.

‘Ha Hector. Braaf beest.’ Julia streefde hem over zijn ruige vacht. Toen deed ze de keukendeur open.

‘Goedemorgen ...’

‘Juultje!’ Vader zat er en keek verrast op. ‘Daar doe je goed aan, kind.’

‘Ha papa.’ Ze gaf hem een zoen op zijn wang. ‘Hoe gaat het?’

‘Goed hoor.’ Vader keek even omlaag, hij vond het altijd moeilijk om over zijn gezondheid te praten. Hij zag er niet zo geweldig uit. Een beetje bleek.

‘Waar is mama?’

‘Je moeder is naar Machteld.’

‘Naar Machteld? Om deze tijd?’ Moeder hield ervan met vader koffie te drinken, zeker na het hartinfarct.

‘De kleine meid was niet zo in orde. Dan heeft je moeder geen rust. Maar ze zal zo wel weer komen. Ik schenk koffie voor je in.’

‘Blijf maar zitten. Dat doe ik zelf wel.’ Julia goot wat sterke koffie uit het groene stenen koffiepote in een beker en kookte melk. Ze klopte de melk flink op en goot die bij de koffie.

‘Heerlijk. Daar kom ik van bij’, genoot ze even later, met haar handen om de mok.

‘Daar komt je moeder aan ... Die zal ook wel opkijken’, zei vader nadat ze een poosje gepraat hadden.

‘Julia! Wat fijn dat je er bent.’ Moeder gaf haar een kus en ging ook aan tafel zitten.

‘Hoe was het met de kleine meid?’ vroeg vader.

‘Dat ging wel weer. Ze had vannacht hoge koorts, maar nu was de temperatuur normaal. Dat gaat vaak zo met kinderen. Waarschijnlijk een doorbrekende kies.’

‘Dus dat valt mee’, zei vader opgelucht. ‘Ik ga maar weer naar de garage.’

‘Ja, want anders gaat het niet goed,’ zei Julia. ‘De knechten kunnen het vast alleen niet af.’

‘Goed bekeken. En jij blijft gezellig bij je moeder. Ik zie je straks toch nog wel?’

‘Ja hoor.’ Moeder stond op en pakte de aardappelbak en begon aardappels te schillen. ‘Ze blijft hier eten.’

‘U hoort het. Er wordt voor mij beslist’, lachte Julia.

Ze keek vader na. ‘Doet u wel kalm aan?’ zou ze willen zeggen. Maar ze wilde moeder niet ongerust maken. En vader zou heus wel oppassen, hoewel ... hij was altijd zo gedreven. Omdat de dokter het nadrukkelijk had gezegd, ging hij ’s middags een halfuur op de bank liggen, maar daarna wist hij niet hoe snel hij weer naar de garage moest gaan. Nou ja, misschien was het beter. In het begin, na zijn hartinfarct, had vader het psychisch behoorlijk moeilijk gehad. Het leek nu stukken beter te gaan.

Het was heerlijk om een dag in *Het Veilige Nest* te zijn. Om halfdrie liep Julia naar het huis van tante Janna.

‘Kijk nu toch eens wie daaraan komt.’ Tante Janna stond op en omhelsde haar zoals alleen tante Janna dat kon. ‘Wat ben ik blij dat je er bent. Is je man er ook bij?’

‘Nee, Marnix moest naar een vergadering.’

‘O, ja ... maar jij bent er wel en hij zal ook nog weleens komen. Dat vind ik altijd zo fijn. Dan kan ik nog eens van

hart tot hart spreken. Je hebt een goede man getroffen, Julia. Net als ik vroeger.’

Ja, en ze had ook geen kind, net als tante. Daardoor voelde ze zich vaak zo nutteloos. Dat mocht ze niet denken, zei Marnix. Maar dat deed ze wel ...

Niet aan denken en genieten van deze ogenblikken in de gezellige, ouderwetse keuken.

‘Hoe gaat het verder?’ Tante Janna keek haar onderzoekend aan. Ze had weer zitten dromen.

‘Wel goed.’

‘Is het druk in het ziekenhuis?’ Tante was altijd geïnteresseerd in haar werk. Ze had zelf ook de verpleging in gewild, maar er was niet van gekomen. Ze moest thuis helpen. Haar moeder was niet sterk en had een groot gezin. Tante zou anders wel een geweldige verpleegkundige geweest zijn. Ze kon goed luisteren en ze kreeg je altijd aan het praten. Ook over dingen die je aan andere mensen niet zou vertellen. Omdat je wist dat het bij tante veilig was.

‘Ja, behoorlijk druk.’

‘Maar dat vind je niet erg, hè? En je kunt er veel voor de mensen betekenen.’ Tante knikte eens. ‘Er was hier pas nog een man die jij verpleegd hebt. Ik ben zijn naam kwijt. Hij werkt bij de post. Hij was vol lof over jou. Je trad zo resoluut op. Andere zusters deden hem veel meer pijn met prikken. Bij jou was het zo gebeurd. Maar het belangrijkste vond hij dat je de tijd nam om naar de mensen te luisteren. “Ik heb vaak aardig wat drukte”, zei hij, “maar toen ik voor de hartoperatie stond, had ik niet zoveel praatjes meer. Ik heb zelfs gevraagd of zuster Julia met me wilde bidden. En dat deed ze.”’

Julia wist alweer wie het was. Een spontane man met een

enigszins harde stem. Maar hij had fluisterend gevraagd of ze met hem wilde bidden. Gelukkig was het goed afgelopen met hem.